

mig lidt urimeligt, at kun en Angivelse paa Titelbadet her sikrer Forfatterens Ret. Hvis altsaa Forfatteren eller Komponisten skulde have glemt at sætte dette Forbud paa Titelbladet, da han udgav sit Værk, saa skulde det aldrig være ham muligt at komme til et Forbud imod hans Værks Opførelse. Det forekommer mig, at hvis Forfatteren eller Komponisten senere offentliggør et Forbud paa en eller anden Maade, saa maatte det gælde lige saa meget. Man vil bevise, at det i Almindelighed skal være tilladt at læse op eller opføre musikalske Kompositioner, men naar man en Gang har været med til at sikre Forfatterne den offentlige Oplæsning af deres Værker — noget, jeg for Resten ikke slægger videre Bægt paa — men har man sikret dem denne Ret, saa maa man dog ogsaa forbeholde dem at gøre denne Ret gældende, paa hvilket Tidspunkt de selv ville. Dette er dog en mindre betydelig Ting, og jeg skal derfor ikke dvæle længere herved.

Derimod synes jeg, det er nødvendigt at sige et Par Ord i Anledning af den sidste ærede Talers Foredrag om, hvad der — som jeg vil give ham Ret i — er Hovedsagen ved dette Lovforslag, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Danmark skal tiltræde Bernerkonventionen.

Naar man hører det ærede Medlem tale, kan man ikke være i Tvivl om, at han — efter sin egen Mening i alt Fald — taler paa Danmarks Vegne, paa Oplysnings- og Bægt, paa det store menige Folks Vegne, der tiltrænger en Repræsentant som ham. Jeg skal derfor ikke paa nogen Maade gaa ud fra, at det ærede Medlem skulde have talt som Redaktør; det ærede Medlem værge sig udtrykkelig der imod, og hans Ord maa altsaa staa til Troende. Overfor dette det ærede Medlems Forbehold kan jeg dog ikke undlade at bemærke, at det ærede Medlem just derved gør en Undtagelse fra Redaktører i Almindelighed. Der foreligger nemlig, saa vidt jeg ved, en Resolution fra et stort Antal Provinshedaktører med Anmodning til Tinget om ikke at vedtage dette Lovforslag af Hensyn til Bernerkonventionen, da man ikke ønskede, at Danmark skulde indtræde i denne, og jeg gik ud fra, at Grunden til denne Anmodning var Hensynet til den private — i øvrigt

meget lovlige — Bedrift, som gjorde sig gældende. Jeg kan nemlig ikke indse, hvorfor ikke enhver Redaktør her i Landet ganske aabent vil erklære, at dette Lovforslag i høj Grad vil genere hans Gerning — det gælder ikke alene Provinspressen, men ogsaa Hovedstadspressen, jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at ogsaa Hovedstadspressen vil føle sig generet af denne Lov. Jeg kan nævne Blade, Hovedstadsblade, f. Eks. selv „Nationaltidende“, der med stor Iver har taget Ordet for, at man ikke gif til at vedtage denne Lov, fordi Bladene vilde blive skadede i deres Bedrift derved. Man vil jo nemlig saa ikke, som før, frit kunne oversætte af fremmede Blade og Bøger, og dette er noget, som hint Blad daarlige kan undvære, da dette just udgør en stor Del af det daglige Stof. Jeg har ogsaa nogen Erfaring med Hensyn til Udgivelsen af Blade, og jeg er overbevist om, at det vil blive et klæffeligt Beløb af Bladets Budget, der kommer til at medgaa til Oversættelser, naar man bliver nødt til at betale derfor; men det ere vi altsaa enige om, det ærede Medlem og jeg, at det er et Hensyn, som vi ikke mene at behøve at tage, det er ikke derom, der er Tale; Hensynet til Redaktørerne og Bladene forsvinder ganske. Jeg gør udtrykkelig opmærksom herpaa, fordi det kunde være, at det ærede Medlem kunde ræsonnere saaledes, at Bladene bidrog til den almindelige Oplysning — om dette end ikke gælder for alle Blades Bedkommende, saa gælder det dog f. Eks. for det ærede Medlems Blad og nogle andre. (M. Sørensen: f. Eks. „Politikken“.) Det nævner det ærede Medlem, ikke jeg. Hvis det er Tilfældet, kunde det jo siges, at denne Lov ogsaa vilde medføre nogen Skade for Oplysningen. Paa den Maade vilde det ærede Medlem altsaa kunne frelse sin Stilling over for Bladene, hvis det ærede Medlem ønskede det; men vi ere altsaa enige om, at for Bladenes Skyld er det ikke, at det ærede Medlem ønsker, at Forslaget ikke skal vedtages.

Saa staar kun tilbage Spørgsmaalet om Oversættelse eller Ikke-Oversættelse af fremmed Litteratur. Der hørte vi jo det ærede Medlem sige, at det vilde være meget farligt, hvis dette Lovforslag blev vedtaget; thi derved vilde vi blive stillede saaledes, at vi udelukkedes fra det bedste af den fremmede